

Befolkningen i de vigtigste Byer i Marokko (efter Skøn April 1910.) Depêche Marocaine 19. Juli 1910. Pet. M. 1910, II, 131.

Kystbyer.	Marokkaner									
	Ialt	Mohame- danere	Jøder	Fræm- mede	Fransk- marud	Algierer	Spaniere	Britter	Tyskere	Andre
1. Tetuan	30.450	23.000	6.000	952	5	480	400	16	1	50
2. Tanger	46.270	25.000	12.000	9.270	1.000	200	7.000	650	120	300
3. El-Araïsch (La- rasch)	13.220	10.000	3.000	220	50	10	120	25	5	10
4. Rabat Saleh ...	47.140	44.000	3.000	144	45	25	34	8	7	25
5. Darel-Beida (Ca- sablanca)	31.700	20.000	6.000	5.710	2.500	160	1.500	140	60	350
6. Mazagan	25.500	22.000	3.000	495	90	5	222	125	15	40
7. Safi	19.750	17.000	2.500	245	40	15	110	53	17	10
8. Suérah (Moga- dor)	21.350	12.000	12.000	347	70	5	130	70	12	60
Indlandsbyer.										
9. Fez	101.820	90.000	10.000	1.820	45	1.700	20	20	5	30
10. Marrakesch	60.030	45.000	15.000	34	5	5	7	7	8	2
11. Meknes	24.000	19.000	5.000	—	—	—	—	—	—	—
12. Vesan	15.000	12.000	3.000	—	—	—	—	—	—	—

Corsica. I en fornylig udkommen engelsk Konsular Rapport meddeles følgende angaaende Øen Corsica: Floderne er ikke navigable, men de kan anvendes til elektrisk Kraft, da de har mange Fald. Søerne er talrige og dybe, men vanskelig tilgængelige. De største Nino og Greno siges at indeholde mange Ørreder. Bjærgene er beklædte med tæt Skov af Eg, Kastanier, Fyr, Bøg etc., medens Dalene er dækkede af den karakteristiske Maquis eller Krat. Dalene er for det meste vide og frugtbare og danner udstrakte Sletter, men kun c. $\frac{1}{5}$ af Overfladen er dyrket. Hvede dyrkes og eksporteres, men kun for at blive importeret igen som Mel, da der ikke findes et tilstrækkeligt Antal Møller paa Øen. Af anden Afgrøde kan nævnes Havre, Majs og Bønner. Vin, Oliven, Granater, og Citroner dyrkes i større Maalestok skønt ikke paa moderne Maade. Kvæg er sparsomt, den indfødte Hest er lille, og Muler anvendes stærkt til Trækbrug. Der findes c. 300.000 Faar, 200.000 Geder og 100.000 Svin paa Øen. Af Jærnbanner findes der kun den c. 25 Mil lange Bane fra Ajaccio til Bastia med Grene til Calvi og Chisonnaccia. Eksporten er Ekstrakt af Kastanietræ til Garvning, andet Træ, Trækul, Ost, Frugt og Vin. Heraf er Eksporten af Kastanietræ og Ost den væsentligste, hvilket har ført til en hensynsløs Rydning af Skovene. Osten laves under Opsyn af Roquefort-Firmaer, hvis Repræsentanter opholder sig her om Vinteren og opkøber Mælken fra de lokale Agerbrugere.

I 1909 blev der holdt en Konference i Bastia for at finde Maader til at trække Turisterne til Øen. Som Resultat heraf har man aabnet et nyt Hotel i Bastia, og flere mindre vil blive anlagte rundt om paa Øens mest maleriske Punkter. Ligeledes vil Automobileer nu blive sat i Gang paa forskellige Ruter.

Det indisk-kinesiske Grænseland. — En Undersøgelse af Brahmputras Løb og Aborfolkets Land. Et nyt Stykke af det mørke Asien er nu i Færd med at faa sin rette Plads paa Verdenskortet.

Det drejer sig om den anglo-indiske Ekspedition til de af Bjærgstammerne Abors, Miris og Mishmis beboede Egne med det Formaal, at foretage en grundig Undersøgelse af disse saa

godt som ukendte Grænseegne mellem Assam og Kina og Regulering af Grænseforholdene.

Kinesisk Fremtrængen ad denne Kant vil formentlig blive standset, og et halvt uafhængigt Territorium under britisk Protektorat blive skabt i dette indo-kinesiske Baggrundsland, der hidtil har været herreløs Ejendom. Grænsen mod Syd dannes af den nordøstlige Del af Assam, mod Øst støder Landet op til det nordvestlige Hjørne af Øvre Birma, mod Nord til Szechuan og Østtibet og mod Vest til Bhutan.

Ekspeditionens vigtigste geografiske Opgave bliver utvivlsomt den at faa den endelige Klarhed over Brahmputras øvre Løb gennem disse ukendte Højlande. Floden aflægger nemlig her sit tibetanske Navn Tsangpo og slaar under Navn af Dihang en Bugt mod Sydøst, inden den gennem et mægtigt Fald forlader Bjærglandskabet og naar til Assams og Østbengalens Sletteland.

Af de tre Stammer har Mirifolket hjemme i Egnene henimod Bhutan, og Mishmistammen ligesom Mirifolket holder til paa højre Bred af Lohitfloden, den Biflod, Dihang modtager Øst fra, lige inden Floden foretager sin sidste Navneforandring og til henimod den kinesiske Grænsestation Rima.

Aborfolkene holder til paa begge Bredder af Dihangfloden, midtvejs mellem de tre andre Folk, og er delt i tre Klasser, Pasi Abor paa Flodens højre Bred, Pangi Abor mellem denne og dens Tilløb Nord fra, Jamme og Bor Abor, der beboer Højdedraget paa den anden Side af nævnte Biflod.

Disse krigerske Klaner har arrangeret sig som et meget demokratisk Samfund, hvor hver af de mange smaa Landsbyer er som en Stat i Staten og hvor Flertalsafstemningen bestemmer dens Love.

Landsbyerne bestaar af fra 30 til 250 Hytter, bygget af Tømmerplanker ovenpaa de saakaldte »chang«. Tagskægget paa det tækkede Hus naar ned til dette Fundament, under hvilket Landsbyens Svin holder til.

Midt i Landsbyen findes en stor Hytte, ofte over 50 Alen lang og forsynet med flere Ildsteder, der tjener til Gæstehjem, Raadslokale og til Rum for de ugifte Mænd, hvis Opgave er at vaage over Byen og faa Beboerne til at tage fat paa deres Dagværk den næste Morgen.

Her mødes de ældste af Indbyggerne hver Dag for at drøfte Statssager og for at udstede næste Dags Arbejdsparole for det lille Samfund.

Hvad Aborfolkets Udseende angaar, da tilhører de en afgjort mongolsk Type, og dens Legemsbygning er god, mulig bedst hos Kvinderne.

Disse tatoverer Benene under Knæet, og bærer et mørkt farvet Skørt samt et blaat Klæde om Skuldrene. Om Vinteren bærer begge Køn en lang ærmeløs Frakke af Bomuldsaffald, hvorhos alle Kvinderne før den første Barnefødsel bærer den saakaldte »boyop«, et Bælte af en tolv Kobberskiver fra $1\frac{1}{2}$ til 4 Tommer i Diameter baaret rundt om Hofterne. Dette Beklædningsstykke er ganske egent for Aborkvinderne mellem alle de andre Højfolk i og omkring Assam. Krigdragten bestaar bl. a. i en solid Bambushjælm, ofte betrukket med Bjørneskind, eller Huden af Muskhjorten, og jævnlig prydet med Vildsvinetænder. Et Sværdhug har vanskeligt ved at kløve Hjælmen. Til Udrustningen hører et aflangt Bambusskjold og et Stykke torret Bøffelhud til Skulderbedækning for at beskytte dem mod Junglekrattet, naar Krigeren stormer gennem dette. Vaabnene er

Spyd og lange Sværd, hvorhos alle bærer Bue og forgiftede Pile. Staalspidsen, der løseligt er bundet fast til Skaftet, er oversmurt med en Blanding af Aconitum og hengemt Svineblod. Aborfolket kæmper fortrinsvis bag mægtige Palisadeforskansninger, anbragt midt inde i Junglen, saa Angriberne først faar Øje paa dem, naar han er helt inde ved Skansen. Alle de Veje, hvorved Stillingen kan omgaas, er barrikaderede med fældede Træstammer, og Forskansningen er ofte flankeret af Afgrunde. Foruden en Pileregn udsætter Angriberen sig for kunstigt arrangerede Stenskred.

W. R. Prior.

Den østrigske Forsker Dr. Erich Zugmayers Ekspedition til Belutschistan. Doktoren, der tidligere har udført resultatrige geografiske Undersøgelser, vender i Slutningen af dette Aar tilbage fra Belutschistan efter en her udført heldig Ekspedition, hvorom meddeles følgende i »Mitt. d. K. u. k. geogr. Gesell. in Wien« Bd. 54 Nr. 9: Dr. Zugmayer, der nu lykkelig har overstaaet den ensomste, største og besværligste Del af sin Forskningsrejse, har ikke alene været heldig med Indsamling af Dyr og Planter, men har ogsaa i Distriktet, hvor den evropæiske, højasatiske og polynesiske Faunezone træffer sammen, faaet et værdifuldt Materiale over Zoogeografi og Dyrevandringer. Saaledes fandt han en Krokodil ved den persiske Grænse, derimod ingen Landsnegle. Medens Landet i mange Henseender er en fuldkommen Fauna-Bro, er den det ikke for Lovens og Skadens Vedkommende. Rotter findes næsten ikke; ikke destomindre er der flere Gange udbrudt Pestepidemier. Mærkeligt nok synes disse at staa i Forbindelse med de store Andeflokke, som plejer at komme hertil fra Nord. Dr. Z. er i Færd med at anstille Iagttagelser

over, om disse Ænder virkelig kan anses for uhyggelige Pest-overførere, og om Grunden til at disse Dyr om Sommeren søger hen til glohede, tørre Egne.

Eksp. led meget under den enorme Hede, som steg til 50° C. i Skyggen og 70° C. i Solen, medens Insolationen ofte gik over 100° C. En morderisk Virkning paa Mennesker og Dyr øver de hede Støvstorme, under hvilke Vandring er umulig, da Heden i Løbet af en Time berøver det menneskelige Legeme en Liter Vand. Først da Karavanen den 22. Juni naaede den lille Garnison Turbat, blev Heden mindre trykkende. Herfra blev Opstigningen over et Pas til Beluschistans indre Højflade tiltraadt, og Punktet Schakrak, der ligger i 1000 Meters Højde, naaedes. Herfra blev det køligere, dog maatte Marschen ligesom hidtil foregaa i Maaneskin eller fra Kl. 3—10 Fm.

I Modsætning til Beluschistans Kystland findes i det indre fastboende Befolkning, Kultur og beskedne Virksomheder, navnlig hvad angaar Tilvirkningen af kostbare Vaaben og Redskaber. Hovednæringsmidlet danner de forskellige Arter Dadler, der tilberedes paa mange Maader, hvorfor ogsaa Dadelhøsten er en Hovedbegivenhed, der i flere Egne giver Anledning til festlige Lege Væddeløb og Væddeskydning.

De indfødte Sardarer, mest større Grundejere, udmærker sig ved Gæstevenslighed, og de anstrænger sig for at modtage den engelske Regerings Gæster vel.

Den 6. Juli kom Z. til Pandschgur, hvorfra han foretog flere heldige Ekskursioner og Jagter. Paa Grund af indre Uro i Landet maatte han udsætte sin Afrejse fra Pandschgur, men mente dog at naa Kelat i September. Herfra vil han foretage en Afstikker over Quetta til Tschamen for at studere Ørkenfaunaen, og efter Opløsningen af sin Karavane i Slutningen af Oktober igen indtræffe i Karachi.

Literaturanmeldelser.

O. Olufsen: *The Emir of Bokhara and his country.* København 1911, Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag. London 1911, William Heinemann.

Den ovenfor nævnte Bog er et Værk, der er fremkommet som Følge af de Rejser, Forfatteren har gjort i Asien, og det tjener til at fuldstændiggøre flere andre af ham udgivne Skrifter og Afhandlinger.

Det er omtrent det største og det mest fuldstændige af alle de Værker om fremmede Lande, som er udkomne herhjemme i de senere Aar, og det fortjener al mulig Anerkendelse som et saadant.

Det omhandler Ruslands hidtil kun lidet undersøgte Vasalstat Bokhara, og Forfatteren udtaler vel, at det ikke har været hans Hensigt at give et udtømmende Værk om denne Stat, blot at give et

Bidrag til Kundskaben om den; men enhver, der har læst den hele Bog, vil utvivlsomt forgæves søge at finde, at der mangler noget i den særdeles omfattende Beskrivelse af Landet og dets Befolkning.

Det første Afsnit af Værket er en omtrent ganske gennemført topografisk Beskrivelse af Landet. Det omhandler Grænserne, Bjergegnene og Slettelandet, der dels er Stepper og dels Ørkener. Derhos er der ogsaa skænket Beskrivelsen af Vandløbene og Bassinerne omkring dem megen Opmærksomhed. Man bliver saa godt sat ind i de ejendommelige Naturforhold, der hersker i Landet, og som er saa uendelig forskellige fra dem, vi herhjemme kender af Selvsyn, at man næsten synes, at man selv har levet en Tid i dem. Flere Steder har Forfatteren haft Anledning til at fremsætte Rettelser af de russiske Kort, og det letter Forstaaelsen af Person- og